

Europa: la tirania de les petites decisions

Article guanyador de la XXII edició del Concurs d'Articles sobre la UE organitzat per la Representació de la Comissió Europea a Barcelona

Són les nou. Fem cua davant la màquina de begudes i ens servim un cafè en got de plàstic d'un sol ús. És una. A l'hora de dinar comprem àpats envasats en plàstic, amb coberts que llençarem després. Són les cinc. Al supermercat posem un enciam en una bossa de plàstic i comprem pomes sobrerament embalades de quatre en quatre.

Els plàstics fan malbé el medi i alliberen substàncies tòxiques que contaminen mar i terra. La greu degradació que provoquen afecta flora i fauna. Abans de ser abocats, els plàstics ja han emès gasos d'efecte hivernacle (GEH). Per cada quilo de polietilè (PET) produït s'emet un quilo de CO₂. Abocar i incinerar plàstic també contribueix a l'escalfament global. Segons Plastic Ocean, cada any al món es produeixen 300 milions de tones de plàstic. La meitat són plàstics que es fan servir un sol cop. Encarats amb aquesta evidència, per què no reaccionem de manera col·lectiva?

L'economista Alfred Kahn descriu el 1966 "la tirania de les petites decisions", una situació en què un gran nombre de decisions individuals, relativament petites i temporalment curtes, acumulades provoquen un resultat que no és òptim ni desitjat. El terme el va encunyar per a l'economia, però es pot estendre a la degradació ambiental i, a tall d'exemple, als plàstics d'un sol ús. És a dir, si als mateixos que s'han pres cafès amb got de plàstic els preguntessin si volen que mars, boscos i ciutats es-

tiguin contaminats, probablement respondrien que no. Paradoxalment, tot i que cada got de plàstic contamina, deixar de fer-ne servir a nivell individual no resol el problema final. Només l'acció col·lectiva pot tenir un efecte tangible per reduir la contaminació.

Es pot concloure que l'única solució efectiva per combatre la pol·lució ambiental és legislar, per tal que empreses i individus es vegin conduïts a canviar de comportament en massa, ja que aquest urgent canvi col·lectiu no té lloc espontàniament.

Imaginem que una empresa prohibeix els gots d'un sol ús. Per llei els treballadors han de dur una tassa. A més, pacten amb el proveïdor de cafè que per renovar el contracte cal poder comprar begudes sense got. De cop, gràcies a una petita

MINERVA ESTRUCH-RECTORET BLANCH

GRADUADA EN INTERNACIONAL BUSSINES PER LA UB. ALUMNA DEL MÀSTER DE RELACIONS INTERNACIONALS DE L'IBEI

Empènyer el Parlament Europeu cap a una agenda més verda és clau

norma, tothom deixa de fer servir gots de plàstic: s'ha generat un canvi col·lectiu. Amb una norma empresarial canvia el comportament de desenes de persones. Ara bé, si transposem aquest mecanisme a l'àmbit local, nacional o europeu, l'impacte és enorme. Idealment, com que la pol·lució i els GEH són reptes transfronterers, caldria una norma mundial. Per això hi ha cimeres climàtiques, on els estats es comprometen a protegir el medi. Aquests compromisos, però, són voluntaris i no hi ha cap autoritat amb legitimitat per forçar-ne el compliment.

Davant la inexistència d'un govern mundial efectiu, la Unió Europea (UE) és la institució supranacional més elevada que té un Parlament amb poder legislatiu i execu-

tiu i possibilitats de legislar per protegir el medi ambient. Sota el paraigua de la UE vivim 512 milions de persones. Només la Xina i l'Índia tenen Parlaments que governin territoris més poblats. Si ets ciutadà d'un estat membre de la UE, cada cinc anys ets cridat a escollir qui vols que et representi al Parlament. I, precisament, entre el 23 i el 26 de maig del 2019 hi ha eleccions europees.

La participació en les eleccions europees és baixa. Tot i això, els representats escollits prenen decisions que afecten 512 milions de ciutadans. D'aquí ben poc, doncs, tenim l'oportunitat de protegir el medi ambient. L'impacte d'una política ambiental és més gran com de més amunt vingui. Per tant, empènyer el Parlament Europeu cap a una agenda més verda és clau perquè la societat europea prengui actituds més sostenibles que marquin un precedent en la lluita contra la contaminació i l'escalfament global.

Hem parlat de plàstics d'un sol ús, però aquest discurs s'estén a tots els camps ambientals i a la mitigació del canvi climàtic. Per la regla de subsidiarietat, les institucions de la UE només legislen en qüestions en què siguin més efectives que els estats membres individualment. La protecció ambiental i la pal·liació del canvi climàtic són camps en què la legislació europea té, innegablement, més sentit perquè pot generar canvis a gran escala que millorin la vida i el futur de 512 milions d'uropeus i estableixin un lideratge exemplar. Per això, si la protecció ambiental ens importa i volem estendre aquest missatge i pla d'acció arreu, tenim la responsabilitat no només d'anar a votar, sinó de votar en clau verda a les properes eleccions europees.

FRANCESC MELCION

CARTES I MISSATGES

Vota!

El 26 de maig ens toca actuar als ciutadans. Cal que ens involucrem en la gestió política dels nostres municipis i comunitats autònomes. Hem de ser conscients que amb el nostre vot podem millorar el nostre entorn, apostant per aquells que creiem que donaran les solucions que millor s'adaptin a nosaltres i a les nostres necessitats.

Es necessita la participació activa de tots els ciutadans que tenen dret a vot, només així la democràcia pot ser plena. Esclar que potser ningú et representa al 100%, però no podem conformar-nos amb aquesta excusa. Cal votar.

ALBA CEBRIAN PEÑA
BARCELONA

Joc de trons

Ja dic d'entrada que no he vist mai cap capítol de *Joc de trons*, però ara que es veu que la sèrie s'ha acabat tothom en parla. De fet, fa anys que sents converses sobre aquesta sèrie en qualsevol lloc. Als fans els deu sobtar que hi hagi persones

a qui no ens atragui, de la mateixa manera que a nosaltres ens sobten ells i la seva emoció infinita.

En qualsevol cas, és impossible viure al marge del fenomen. Els primers anys els joves (i no tan joves) comparaven els llibres amb la sèrie: era un tema de debat recurrent. Més tard, la gravació d'algunes escenes a Catalunya va atraure a Girona un munt de curiosos.

Fa poc, en una visita guiada a la ciutat escocesa d'Edimburg, el guia va explicar la història del lloc citant personatges d'aquesta sèrie. Com que eren de temporades passades, va dir, no feia cap espòiler. Els que no n'èrem seguidors, però, no ho vam entendre gaire, esclar. Al final penses que l'única opció és agafar prestada la sèrie de la biblioteca i emportar-la a casa.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Moda vegana

L'alimentació, la cuina i la gastronomia són avui més que mai elements clau que ens defineixen com a persones. En

aquest sentit, el món vegetarià (i el veganisme) actualment ja no són tan minoritaris com fa un temps. S'han posat de moda. I en conseqüència el nombre de negocis vegetarians o vegans s'han duplicat. Avui el 35% de la població afirma que està reduint el consum de carn vermella. Però com és la dieta que segueixen aquestes persones?

Els vegetarians són les persones que tenen una dieta basada en productes d'origen vegetal –encara que consumeixin algun producte derivat dels animals, com làctics, ous o mel– per substituir la carn, el peix, les aus i el marisc. Els vegans són una versió una mica més extrema, i escullen portar aquest estil d'alimentació al seu màxim, eliminant fins i tot els derivats animals.

Ambdues pràctiques són estils de vida, no només dietes o maneres de menjar. El vegetarianisme i el veganisme parteixen de principis que volen evitar el patiment, el maltractament i la mort dels animals. S'han de respectar i hem de celebrar que siguin una moda.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
GRANOLLERS

La trista modernitat

L'altre dia vaig veure el programa *No pot ser!*, de Jordi Basté, en el qual ens descobrien com les noves tecnologies han fet evolucionar les relacions en parella i el sexe. Concretament, un dels casos que em va impactar va ser el d'un noi japonès que explicava que s'havia casat amb l'holograma d'un personatge d'animació.

Entenc i respecto que aquell noi cregués que pot ser feliç així, però a mi aquest cas em va generar un sentiment de tristesa i, en el fons, també de solitud, ja que per molt que aquell holograma respongués a algunes frases i intentés imitar el comportament humà, mai podrà substituir les sensacions i emocions que es produeixen quan estàs amb una persona.

JOAN GUIXÀ
MANRESA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat